

Daniels Bog - Nummer et hundrede og syvoghalvtreds

Afsløring af den profetiske symbolik omkring Kyros i Daniels Bog

Jeff Pippenger

2024-03-25

I kapitel ti, vers 1, får vi oplyst, at det var Kyros' tredje år, men i kapitel 1 får vi oplyst, at Daniel kun levede, eller fortsatte, indtil Kyros' første år.

Og Daniel fortsatte indtil kong Kyros' første regeringsår. Daniel 1,21.

I to år havde Kyros i det væsentlige været medregent sammen med Darius mederen; derfor var det hans tredje år, men det var også hans første år.

I Perserkongen Kyros' tredje regeringsår blev et ord åbenbaret for Daniel, som blev kaldt Beltsazzar; og ordet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og havde indsigt i synet. Daniel 10:1.

Profetisk set introduceres Kyros i Daniels første og sidste syner. Daniel kapitel ét repræsenterer, som allerede er fremstillet i tidligere artikler, den første engel i Åbenbaringen kapitel fjorten. Når den første engel identificeres i profetien, besidder den alle de profetiske kendetegn ved alle de tre engle i Åbenbaringen fjorten. De tre trin i det evige evangelium, som er fremstillet i den første engel, er: »frygt Gud«, »giv Ham ære«, for »hans doms time er kommet«.

Fordi Daniel og de tre værdige mænd "frygtede Gud", valgte de at afvise Babylons kost og forblive vegetarer. I den visuelle prøve, der fulgte, "ærede de Gud" ved deres sunde udseende i kontrast til dem, der spiste den babylonske kost. Efter tre år kom "dommens time", da Nebukadnezar satte dem på prøve og fandt, at de var ti gange visere end alle de babylonske vise mænd.

De tre trin i det evige evangelium fremstilles også i Daniels sidste kapitel som den proces, hvorved kundskabens tilvækst renser, gør hvide og prøver dem, som holdes ansvarlige over for det lys, der forsegles op ved endens tid. I Daniels første kapitel såvel som i det sidste identificeres de tre trin hos den første engel, som indbefatter alle tre engle. Fordi kapitel ét er den første engels evige evangelium, repræsenterer Daniels kapitel to den anden engel i Åbenbaringen fjorten, hvor prøven om dyrets billede eller Kristi billede fremstilles, således som den blev det i den anden prøve i de tre trin i kapitel ét.

Fordi Daniels første og andet kapitel repræsenterer den første og den anden engel i Åbenbaringen fjorten, repræsenterer kapitel tre og prøven på Duras slette den tredje engels budskab med dets advarsel om ikke at modtage dyrets mærke. I Daniels første kapitel omtales Kyros' første år, og i kapitel ti, som er Daniels sidste syn, fremstilles Kyros ved sit tredje år; men vi ved, at dette tredje år er hans første år, for Daniel fortsatte kun indtil Kyros' første år.

Kyros er derfor et symbol på et første år, som rummer tre år. Han er et symbol på den første engels budskab. Kyros' første år nævnes i det sidste vers i Daniels første syn og derpå igen i det første vers i Daniels sidste syn. Det er vigtigt at erkende Kyros' profetiske symbolik, og vi fastslår først, at han repræsenterer den første engels budskab. Dette kan profetisk fastslås ved den kendsgerning, at Daniel betegner hans tredje år som hans første, men vigtigere endnu identificeres det ved det første dekret, som han kundgjorde.

Den kamp, som Gabriel førte med Persiens konger i kapitel ti, angik at bringe Kyros dertil, at han ville føre det igennem og kundgøre det første af tre dekreter, som ville tillade jøderne at vende tilbage og genopbygge Jerusalem og templet. Det tredje dekret ville markere begyndelsen på profetien om de to tusind tre hundrede år, som endte, da den tredje engel ankom den 22. oktober 1844. Det tredje dekret repræsenterede den tredje engel, og derfor repræsenterede Kyros' første dekret den første engels ankomst i 1798. Kyros repræsenterer den første engel, og af denne grund repræsenterede hans første år i Daniels bog tre år.

Kyros repræsenterer derfor »endetiden«, for det var, da den første engel (Kyros) ankom i 1798, at »endetiden« kom, og Daniels Bog blev åbnet. Navnet Kyros menes at være afledt af det oldpersiske ord »Kūruš«, som betyder »sol«, kombineret med det elamitiske ord »kursh«, der betyder »trone«, hvilket angiver en forbindelse til kongelig myndighed eller kongedømme. Esajas omtaler også disse egenskaber hos Kyros.

Som siger om Kyros: Han er min hyrde, og han skal fuldbyrde alt mit velbehag; idet han siger om Jerusalem: Du skal bygges; og om templet: Din grundvold skal lægges. Så siger Herren til sin salvede, til Kyros, hvis højre hånd jeg har grebet for at nedkæmpe folk for hans ansigt; og jeg vil løse kongers lænder for at åbne de tvefløjede porte foran ham; og portene skal ikke være lukkede. Jeg vil gå foran dig og gøre de krogede steder lige; jeg vil sønderbryde kobberporte og hugge jernslåer itu. Og jeg vil give dig mørkets skatte og skjulte rigdomme fra hemmelige steder, for at du må kende, at jeg, Herren, som kalder dig ved navn, er Israels Gud. For Jakobs, min tjeners, skyld og Israels, min udvalgte, skyld har jeg kaldet dig ved navn; jeg har givet dig tilnavn, skønt du ikke har kendt mig. Jeg er Herren, og der er ingen anden, der er ingen Gud foruden mig; jeg omgjordede dig, skønt du ikke har kendt mig, for at man fra solens opgang og fra vesten må kende, at der ingen er foruden mig. Jeg er Herren, og der er ingen anden. Esajas 44:28–45:6.

Kyros var et forbillede på Kristus, for han var Herrens »salvede« og blev kaldt Guds »hyrde«, som bygger Jerusalem og lægger templets grundvold. Han er den, der har at gøre med åbningen af de lukkede porte, ligesom Kristus er den, som åbner, og ingen lukker, og lukker, og ingen åbner. Og Kyros gives »mørkets skatte og skjulte rigdomme fra hemmelige steder«. Kyros opfylder flere kendetegn langs de reformatoriske bevægelser linje.

Han markerer endetidens tidspunkt, når den første engel ankommer, når Daniels bog åbnes, og der da sker en forøgelse af kundskaben, som kommer fra »mørkets skatte og skjulte rigdomme i hemmelige steder«. Disse »mørkets skatte og skjulte rigdomme i hemmelige steder« udgør det »fundament«, som »bygges«, og det »tempel«, som skal »grundlægges«. Kristus, som blev forbilledliggjort ved Kyros, er Herrens »salvede«, ligesom Kristus blev salvet ved sin dåb. Kyros er

derfor ikke blot den første engels ankomst; han er også den anden engel, som giver den første engel kraft, når den stiger ned, ligesom Helligånden steg ned, da Kristus blev salvet. Den 22. oktober 1844 åbnede Kristus døren eller „porten“ ind til Det Allerhelligste, hvilket var en port, som havde været lukket. Kyros markerer også den tredje engels ankomst.

Kyros er den første engel, og den første engel besidder alle elementerne fra alle tre engle. Kyros er endetiden i 1798, da den første engel ankom. Kyros repræsenterer 11. august 1840, da den første engels budskab blev bemyndiget (salvet). Han repræsenterer arbejdet med at lægge grundvoldene, som fremstillet ved udarbejdelsen af 1843-kortet i maj 1842. Han repræsenterer opførelsen af templet, idet de to klasser blev adskilt ved den første skuffelse den 19. april 1844, og han repræsenterer den anden adskillelse ved den store skuffelse den 22. oktober 1844.

Alle reformbevægelsens vejmærker hos milleritterne blev forudbilledet ved Kyros, og derfor forudbilleder disse vejmærker også vejmærkerne for de et hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelse. Millerbevægelsen blev forudgået af de tegn, som Kristus angav ville gå forud for milleritternes historie.

„Profetien forudsiger ikke blot måden og genstanden for Kristi komme, men fremholder også tegn, hvorved mennesker skal vide, når den er nær. Jesus sagde: ‘Der skal være tegn i solen og i månen og i stjernerne.’ Luk. 21,25. ‘Solen skal formørkes, og månen skal ikke give sit skær, og himmelens stjerner skal falde, og kræfterne i himlene skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i skyerne med megen kraft og herlighed.’ Mark. 13,24–26. Åbenbareren beskriver således det første af de tegn, som skal gå forud for det andet komme: ‘Der blev et stort jordskælv; og solen blev sort som en sørgedragt af hår, og månen blev som blod.’ Åb. 6,12.“

»Disse tegn blev bevidnet før det nittende århundredes begyndelse. Til opfyldelse af denne profeti indtraf i året 1755 det mest forfærdelige jordskælv, som nogen sinde er blevet optegnet.« The Great Controversy, 304.

Tegnene, som forkyndte det andet komme, begyndte kort før 1798, i 1755. 1798 var afslutningen på det åndelige Israels fangenskab i det åndelige Babylon, hvilket Søster White lærer var forbilledligt fremstillet ved det bogstavelige Israels bogstavelige fangenskab i det bogstavelige Babylon, som blev afsluttet ved udgangen af de halvfjerds års fangenskab, da Kyros trængte ind gennem de åbne porte og indtog Babylon og dræbte Belsazzar.

„I dag er Guds menighed fri til at føre den guddommelige plan for frelsen af en fortabt slægt frem til fuldendelse. I mange århundreder led Guds folk under indskrænkning af deres friheder. Forkyndelsen af evangeliet i dets renhed var forbudt, og de strengeste straffe blev pålagt dem, der vovede at være ulydige mod menneskers påbud. Som følge deraf lå Herrens store moralske vingård næsten helt ubesat. Folket blev berøvet lyset fra Guds ord. Vildfarelsens og overtroens mørke truede med at udslette kundskaben om den sande religion. Guds menighed på jorden var i sandhed i fangenskab i denne lange periode med ubarmhjertig forfølgelse, ligesom Israels børn blev holdt fangne i Babylon under landflygtighedens tid.“ Prophets and Kings, 714.

Afslutningen på de halvfjerds år i Babylon var et forbillede på 1798, og der var tegn, som gik forud for 1798, og som kundgjorde, at Kristi genkomst var nært forestående.

„Cyrus' hærs fremrykning foran Babylons mure var for jøderne et tegn på, at deres udfrielse fra fangenskab nærmede sig. Mere end et århundrede før Cyrus' fødsel havde Inspirationen nævnt ham ved navn og ladet nedtegne det virkelige værk, han skulle udføre ved at indtage byen Babylon uforvarende og berede vejen for frigivelsen af fangenskabets børn.“ Prophets and Kings, 551.

Kyros var også et forbillede på de tegn, som gik forud for 1798. Historikerne er temmelig uklare med hensyn til Darius' og Kyros' regering, men Guds ord er klart. Det medo-persiske rige fulgte efter Babylons rige, og den første konge i Medo-Persien var Darius, skønt det var hans nevø Kyros, der var den hærfører, som indtog Babylon den nat, hvor Belsazzar holdt sit sidste gæstebud. Både Kyros og Darius er forbilleder på tiden ved afslutningen af de halvfjerds års fangenskab, som repræsenterer endetiden i 1798, og som også er et forbillede på endetiden i 1989.

Endens tid i Moses' historie blev markeret ved Arons og Moses' fødsler med tre års mellemrum. Denne historie var et højst fuldkomment forbillede på Kristi historie, og endens tid i denne historie blev markeret ved Johannes' fødsel og seks måneder senere ved hans fætter Jesu fødsel. Endens tid har to vejmærker, og både Darius og Kyros markerer afslutningen på de halvfjerds års fangenskab, som var et forbillede på afslutningen af de tusind to hundrede og tres års fangenskab. Det dødbringende sår på det pavelige dyr i 1798 blev det følgende år efterfulgt af døden for den, som havde redet på og regeret over dette dyr. I 1989 var både Reagan og den første Bush præsidenter.

Kyros markerer de tegn, som forkynder endetidens komme, og han markerer selve endetiden. Han markerer kundskabens forøgelse og bemyndigelsen af det første budskab, når en engel stiger ned, og han markerer det værk, som da tages op med at lægge grundvoldene, arbejdet med at bygge templet, og den tredje engels ankomst, når Pagtens Budbringer pludselig kommer til sit tempel.

I Perserkongen Kyros' tredje regeringsår blev et ord åbenbaret for Daniel, hvis navn blev kaldt Beltsazzar; og ordet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og havde indsigt i synet. I de dage sørgede jeg, Daniel, i tre fulde uger. Jeg spiste intet lækkert brød, heller ikke kom kød eller vin i min mund, og jeg salvede mig slet ikke, indtil tre hele uger var fuldendt. Og på den fireogtyvende dag i den første måned, mens jeg var ved bredden af den store flod, som er Hiddekel. Daniel 10:1–4.

Symbolerne Kyros og Beltsazzar repræsenterer en bestemt profetisk historie i de sidste dage. Symbolet Beltsazzar fortæller os, at det folk, som fremstilles, er de hundrede og fireogfyrre tusinde, som er pagtfolkets sidste generation. De er anbragt i den profetiske historie, som fremstilles ved Kyros, hvilken repræsenterer den historie, der gik forud for 1798 og 1989 og 11. september 2001, for Kyros repræsenterer alle disse vejmærker. Han repræsenterer også skuffelsen den 18. juli 2020 og endog den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. Nøglen til at fastslå, hvor Daniels sidste syn profetisk er placeret, fastslås ud fra, hvad Daniel ved.

I vers et har Daniel (Belteshazzar) forståelse af både „ordet“ og også „synet“. „Ordet“ er det hebraiske ord „dabar“, som betyder „ord“, og det bruges af Gabriel til at repræsentere

„chazon“-synet om de to tusind fem hundrede og tyve år („syv tider“). „Synet“ i vers et, som Daniel forstår, er „mareh“-synet om de to tusind tre hundrede år. Guds pagtfolk i de sidste dage forstod ikke „syv tider“ ved endetiden i 1989. De forstod ikke „syv tider“, før efter den 11. september 2001, så Daniel må befinde sig i tiden for den profetiske reformbevægelse, som Kyros repræsenterer efter den 11. september 2001; for Daniel, der repræsenterer den endelige profetiske bevægelse, forstår både „ordet“ og „synet“.

Daniel beskrives som værende i en sørgeperiode på enogtyve dage. «I de dage» med sorg kom Daniel til at forstå «ordet», og han fik også indsigt i «synet». Sandheden, som var repræsenteret ved «ordet», blev åbenbart for Daniel i sørgedagene. Guds folk fremstilles som «sørgende» i reformlinjerne lige før Midnatsråbet. Sorgen fremstilles ved Martha og Maria, som sørger over Lazarus, lige før det triumferende indtog. Dette blev illustreret ved modløsheden efter den første skuffelse i milleritternes historie, sådan som den kommer til udtryk hos Jeremias.

Dine ord blev fundet, og jeg fortærede dem; og dit ord blev mig til mit hjertes fryd og glæde; thi jeg er kaldet ved dit navn, Herre, hærskarers Gud. Jeg sad ikke i spotternes forsamling, ej heller frydede jeg mig; jeg sad alene på grund af din hånd; thi du har fyldt mig med harme. Hvorfor er min smerte bestandig, og mit sår ulægeligt, så det nægter at heles? Vil du virkelig være for mig som en svigefuld bæk, som vand, der svigter? Jeremias 15:16–18.

Jeremias „glædede sig“ ikke, sådan som borgerne i Sodoma og Egypten gjorde i Åbenbaringen kapitel elleve, over de to vidners død. At „ikke glæde sig“ er at sørge. Belteshazzars sorg identificerer den sorg, som er forbundet med de to vidners død. Den 18. juli 2020 og den 3. november 2020 blev de to vidner fra jorddyrets sande protestantiske horn og republikanske horn dræbt i Sodomas og Egyptens gader, hvor også vor Herre blev korsfæstet. Da vor Herre blev korsfæstet, begyndte Hans disciple at sørge. Disse to vidner blev i Åbenbaringen kapitel elleve fremstillet som Moses og Elias.

Der er fem henvisninger til Kristus som Mikael i Skrifterne, tre i Daniels Bog, én i Judasbrevet og endnu én i Johannes' Åbenbaring. I kapitel ti, som vi nu betragter, nævnes Mikael to gange, i vers tretten og enogtyve, og derpå igen i kapitel tolv, vers ét. Han identificeres i Åbenbaringen tolv, vers syv. I Judasbrevet identificeres Mikael som den, der oprejser Moses, som i Åbenbaringen kapitel elleve er et af vidnerne, der ligger død på gaden.

Jeg vil derfor minde jer om dette, skønt I én gang vidste det: at Herren, efter at have frelst folket ud af Ægyptens land, siden ødelagde dem, som ikke troede. Og de engle, som ikke bevarede deres første stand, men forlod deres egen bolig, har han bevaret i evige lænker under mørke til dommen på den store dag. Ligesom Sodoma og Gomorra og byerne omkring dem, som på lignende måde hengav sig til utugt og gik efter fremmed kød, står som et eksempel, idet de lider den evige ilds straf. På samme måde besmitter også disse urene drømmere kødet, ringeagter herredømmet og spotter værdigheder. Men da ærkeenglen Mikael stred med Djævelen og tvistede om Moses' legeme, vovede han ikke at fremføre en spottende anklage imod ham, men sagde: Herren revse dig. Judas 5–9.

I Judas' brev, i sammenhæng med både Sodom og Egypten, som repræsenterer den store stad, hvor Moses og Elias bliver dræbt i Åbenbaringen kapitel elleve, oprejser Kristus, repræsenteret ved Mikael, Moses' legeme. Moses og Elias havde været døde i tre og en halv symbolske dage i Åbenbaringen kapitel elleve, og sørgedagene for Belteshassar ender, når Mikael kommer ned fra himlen. Linje på linje identificerer Daniel kapitel ti, vers et til fire, den sørgeperiode, som afsluttes, når de to vidner oprejses af Mikael.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

Faderen valgte Moses og Elias til at være sine sendebud til Kristus, at herliggøre ham med Himlens lys og tale med ham om hans forestående kval, fordi de havde levet på jorden som mennesker; de havde erfaret menneskelig sorg og lidelse og kunne have medfølelse med Jesu prøvelse i hans jordiske liv. Elias havde i sin stilling som profet for Israel repræsenteret Kristus, og hans gerning havde i nogen grad været lignende Frelserens. Og Moses havde som Israels leder stået i Kristi sted, idet han havde samtalen med ham og fulgt hans anvisninger; derfor var disse to, blandt alle de skarere, som samledes omkring Guds trone, de bedst egnede til at tjene Guds Søn.

„Da Moses, fortørnet over Israels børns vantro, i vrede slog på klippen og gav dem det vand, som de råbte efter, tog han æren til sig selv; for hans sind var så optaget af Israels utaknemmelighed og genstridighed, at han undlod at ære Gud og ophøje hans navn ved udførelsen af den handling, som Han havde befalet ham at gøre. Det var den Almægtiges plan ofte at føre Israels børn ind i trange kår og derefter, i deres store nød, udfri dem ved sin kraft, for at de måtte erkende hans særlige omsorg for dem og herliggøre hans navn. Men da Moses gav efter for sit hjertes naturlige tilskyndelser, tilegnede han sig den ære, som tilkom Gud, faldt under Satans magt og fik forbud mod at gå ind i det forjættede land. Havde Moses stået fast, ville Herren have ført ham til det forjættede land og derefter have taget ham til Himmelen uden at han så døden.“

Som det var, gik Moses gennem døden, men Guds Søn steg ned fra Himmelen og oprejste ham, før hans legeme havde set forrådnelse. Skønt Satan tvistedes med Mikael om Moses' legeme og gjorde krav på det som sit retmæssige bytte, kunne han ikke få overhånd over Guds Søn, og Moses blev, med et oprejst og herliggjort legeme, båret til Himmels sale og var nu en af de to ærede, udsendt af Faderen for at tjene hans Søn.

„Ved at tillade sig selv at blive så overvældet af søvn havde disciplene mistet samtalen mellem de himmelske sendebud og den herliggjorte Forløser. Men idet de pludselig vågner af dyb slummer og skuer det ophøjede syn foran sig, fyldes de af henrykkelse og ærefrygt. Når de ser på den strålende skikkelse af deres elskede Mester, nødes de til at skærme deres øjne med hænderne, da de ellers ikke ville kunne udholde den ubeskrivelige herlighed, som omgiver hans person, og som udsender lysstråler som solens. I et kort øjeblik ser disciplene deres Herre herliggjort og ophøjet for deres øjne og hædret af de strålende væsener, som de genkender som Guds begunstigede.“ The Spirit of Prophecy, bind 2, 329, 330.